

λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. Traverso ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 15/01/2023.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:
antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:
antifacommunity.gr/traverso

ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΣ (ΣΤΟ ΤΟΥΝΕΛ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ)

Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο. Θυμάστε αυτό το παιχνίδι, όπου κλείνουμε τα μάτια μας κι όταν τα ξανανοίγουμε, βρισκόμαστε μπροστά σε μια εντελώς καινούργια συνθήκη; Είναι μια αφαιρετική οπτική ώστε να αναλογιστούμε τι

έχουμε ζήσει, καθώς αυτό τον καιρό συμπληρώνονται τρία χρόνια από την αυγή μιας νέας, ριζικά διαφορετικής, εποχής. Σημαντική διαφορά ότι η νύχτα στο δικό μας «Παλέρμο» είναι διαρκής: πρόκειται για την επιβεβλημένη συνθήκη έκτακτης ανάγκης. Και το σημαντικότερο ερώτημα παραμένει αν μισοαναίγουμε τα μάτια μας έστω για να «κλέψουμε», ή καλύτερα, για να αρνηθούμε.

Δεν προτείνουμε το «Παλέρμο» ως μέθοδο κατανόησης της εποχής. Άλλωστε ο καπιταλιστικός κόσμος δεν είναι κάποιου είδους παιχνίδι. Σίγουρα δεν είναι ένα παιχνίδι που βάζουμε εμείς τους όρους -αυτοί μας επιβάλλονται. Κι από επιβολή σε επιβολή πέρασαν τρία ολόκληρα χρόνια. Δεν πρόκειται πια για μια κακή παρένθεση: μια νέα εποχή έχει ανατείλλει και δεν υπάρχει κανένα μονοπάτι επιστροφής στον παλιό κόσμο. Για όσο καιρό απέχουμε, συνειδητά ή ασυνειδητά, απ' αυτή την επίπονη αναγνώριση δεν κάνουμε την καθημερινή μας ζωή πιο εύκολη, ούτε με λιγότερες σκοτούρες. Η Μεγάλη Παραίτηση δεν έχει θέση εδώ. Ως θεατές μπαίνουμε όλο και πιο βαθιά στο ρόλο του «θύματος», εκείνου που δεν είδε ποτέ να ξημερώνει στο Παλέρμο. Εκείνου που, τηρώντας τους όρους του παιχνιδιού, παρέμεινε στη θέση του, συστρατευμένο και «ατομικά/κοινωνικά υπεύθυνο».

Μας έχουν πει ξανά και ξανά ότι ζούμε σε μια εποχή πολλαπλών, επάλληλων και αλληλοτροφοδοτούμενων κρίσεων -μια παρατεταμένη κακοκαιρία σαν να λέμε, χωρίς αιτίες και αυτοργούς. Φυσικά παραλείπουν να πουν ότι πρόκειται για διαφορετικές πλευρές της ίδιας δομικής κρίσης, της καπιταλιστικής, η οποία ανακλύπει συνεχώς τα τελευταία 15 χρόνια χωρίς να εκτονώνεται μ' έναν παραγωγικό τρόπο για το συλλογικό κεφάλαιο. Παραλείπουν να πουν επίσης ότι από την μία κρίση στην άλλη, επιχειρούνται εδώ κι εκεί ατελείς απόπειρες αναδιάρθρωσης, οι οποίες διαμορφώνουν και παγιώνουν το νέο καπιταλιστικό/κρατικό έδαφος.

Ας επιχειρήσουμε να πούμε κάτι πιο συγκεκριμένο: ως γνωστόν, η εποχή covid-19 ξεκίνησε με μια διαρκώς ανανεούμενη («οι επόμενες δύο εβδομάδες είναι κρίσιμες») απαγόρευση/περιορισμό πρόσβασης

στο δημόσιο χώρο. Φυσικά αυτή η περίοδος δεν σήμανε κάποιου είδους άρση των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων όπως ήθελαν κάποιοι, αλλά την εν μέρει μετάθεσή τους στην ψηφιακή σφαίρα. Δεν έγινε μόνο η κοινωνικότητα του πληθυσμού περισσότερο «ηπλέ», αλλά και η εργασία -εκεί όπου αυτό ήταν εφικτό. Ταυτόχρονα όμως τα καπιταλιστικά κράτη, σίγουρα το ελληνικό, απέκτησαν ένα πολύ πιο έντονο cyber αποτύπωμα. Από τα SMS του προαυλισμού έως την ηλεκτρονική καταβολή επιδομάτων καραντίνας, η κυβερνο-διάσταση της κρατικής διοίκησης αναπτύχθηκε με γεωμετρική πρόοδο. Κι όταν ήρθε η στιγμή του προαυλισμού-με-πάσο, του πιστοποιητικού εμβολιασμού δηλαδή, τα δυτικά κράτη ήταν πολύ καλά τοποθετημένα, τόσο ιδεολογικά όσο και τεχνικά, ώστε να επιβάλλουν μια πρωτόγνωρη σ' αυτή την κλίμακα πολιτική τεχνολογία αποκλεισμών. Είχε γίνει περισσότερο από ποτέ εφικτή, όχι μόνο η επιβολή ενός νέου Κανόνα, αλλά και ο -μετρήσιμος, σε καθημερινή βάση- βαθμός συμμόρφωσης του πληθυσμού μ' αυτόν.

Διανύουμε λοιπόν την επαύριο της επιβολής του νέου παραδείγματος. Την εποχή των πολλαπλών, επάλληλων κρίσεων, με τα πολλά ονόματα και τις θολές αιτίες τους. Την εποχή που μαζί με τους αποκλεισμούς, πολλαπλασιάζονται και τα διαβατήρια: πλέον είμαστε δικαιούχοι power pass, fuel pass, market pass. Με άλλα λόγια, σε κάθε κρίση αντιστοιχεί κι ένα νέο ψηφιακό εργαλείο. Κάποιος/α θα μπορούσε να αποδώσει αυτή τη μανία στη νεογραφειοκρατική διαστροφή της τωρινής ελληνικής κυβέρνησης και, φυσικά, θα έκανε λάθος: τίποτα δεν θα αλλάξει ουσιαστικά εάν γίνει κάτι σε συλλ solidarity pass με μερικά ευρώ παραπάνω. Ίσα ίσα που θα το κάνει ακόμα πιο γκροτέσκο.

Η νέα εποχή έχει ανατείλλει λοιπόν. Και τα pass είναι κάποια από τα διαβατήριά της: κυβερνητικά εργαλεία, δηλαδή, μιας κρατικής διοίκησης που έχει να διαχειριστεί την καπιταλιστική κρίση με όρους πολεμικής οικονομίας. Μια εποχή όπου η διακυβέρνηση μεταχειρίζεται σχήματα λιτότητας κυριολεκτικά: καταγράφει τους δείκτες υγείας και αποδίδει πιστοποιήσεις, τονώνει με ρευστότητα τους στρατηγικούς καπιταλιστές στα πλαίσια του οξυνόμενου διακρατικού ανταγωνισμού και γενικώς ενόσω περιορίζει, παράλληλα αποκλείει, μετρώντας τα σώματα και τη συμπεριφορά μας.

Πέφτει η νύχτα στο Παλέρμο. Κι αυτό που λεγόταν κάποτε «κοινωνικός έλεγχος», δηλαδή «ένα σύνολο ποινών και επιβραβεύσεων, το οποίο έχει στόχο να προλάβει ή να επαναφέρει και να διορθώσει κάθε συμπεριφορά αντίθετη με τους αποδεκτούς κοινωνικούς κανόνες και αξίες» αποκτάει με γοργά βήματα μια σύγχρονη και cyber εκδοχή,

περισσότερο γνωστή, ίσως, με το όνομα social credit system... Σταματάμε εδώ, προς το παρόν.

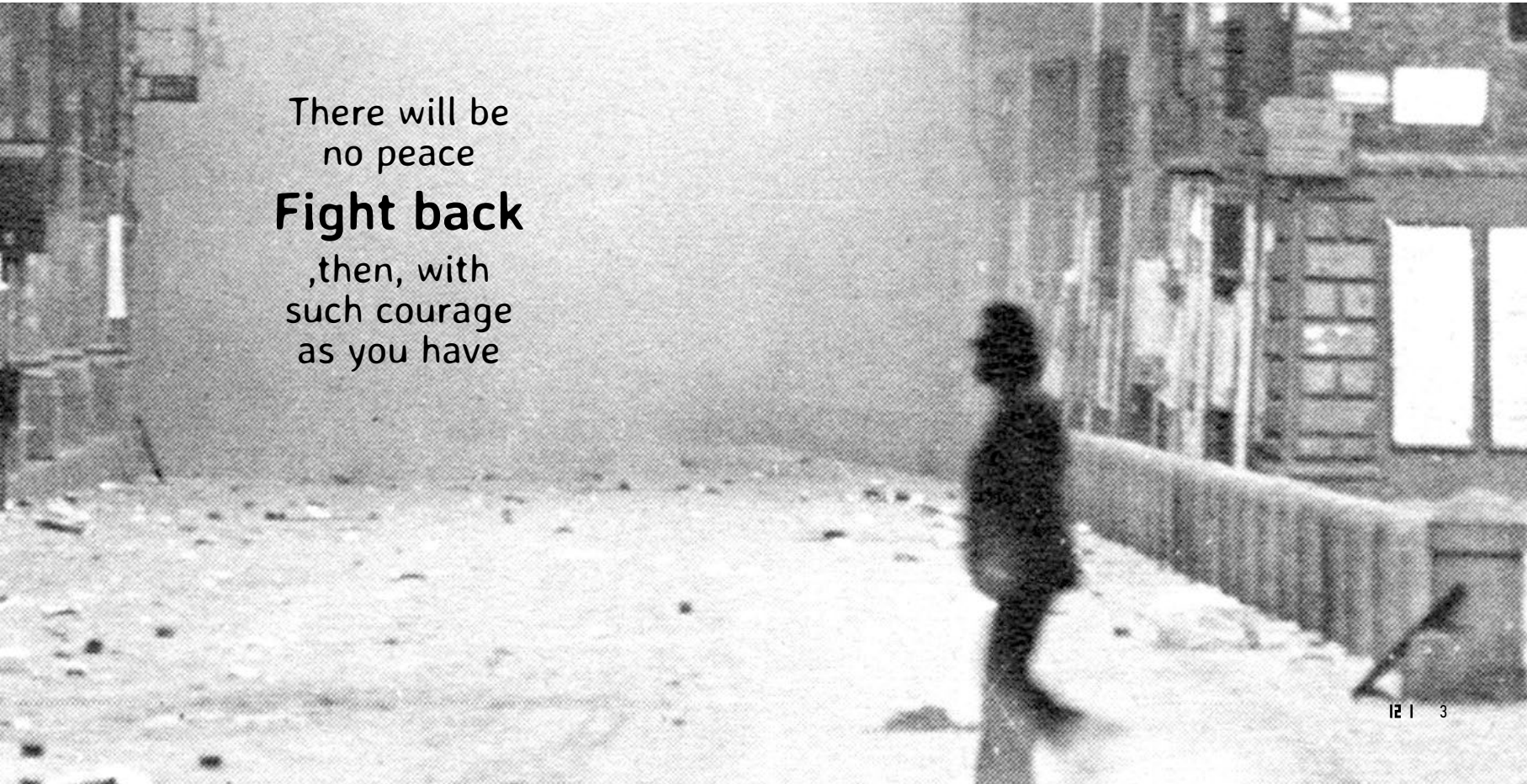
Κι εμείς; Οι κοινωνίες που ζούμε, οι γειτονίες που περπατάμε κάθε μέρα φαίνεται να βρίσκονται σε ένα διαρκές μετατραυματικό στρες από τον πόλεμο ενάντια στον αόρατο εχθρό. Και φαίνεται πως έτσι θα συνεχίσουν να είναι- οι σιδερένιες προτεραιότητες της διαχείρισης της κρίσης δεν θα αφήσουν εύκολα χώρο σε κάτι άλλο. Αλλά αυτό ακριβώς είναι το ζητούμενο σήμερα! Το πώς θα σπάσουμε τον αυτοτροφοδοτούμενο κύκλο της μιζέριας, μεταξύ σκατοδουλειών, συνεχών ηλεκτρονικών αιτήσεων στο my.gov, βιοπολιτικής απορρύθμισης και, βεβαίως, γενικής μπατσοκρατίας (που την τρώνε τα χέρια της).

Ας ξεκινήσουμε από τα βασικά: να κατανοήσουμε τη νέα διάταξη του εχθρού, χωρίς αυταπάτες και, φυσικά, χωρίς ελπίδες που περιλαμβάνουν τις γνωστές αναθέσεις σε τρίτους/ες. Η στοιχειώδης επίγνωση της νέας εποχής δεν θα αποκαλυφθεί από την ανάγνωση κάποιου κειμένου ενός σπουδαίου θεωρητικού ούτε θα είναι έργο μιας συνέντευξης «φωτισμένων». Θα είναι (είναι ήδη, δηλαδή) το κοπιαστικό έργο πραγματικών ανθρώπων με τις πραγματικές αδυναμίες και τα όριά τους. Θα είναι (και είναι ήδη) μια συλλογική και οργανωμένη σκέψη και πρακτική. Το κάνουμε καιρό, θα το κάνουμε και καλύτερα.

Και κάθε τόσο θα βγάζουμε τις αιχμές μας στο δρόμο. Όπως έκαναν πρόσφατα οι συντρόφισσές μας από τις anti-fa sisterhood και τις women's collective 619. Όπως συμβαίνει κάθε φορά που οργανώνουμε τις δράσεις μας: τις διαδηλώσεις μας στις εργατικές γειτονίες της Αττικής, τις αντιφασιστικές παρεμβάσεις στο κέντρο, τις βραδιές με τις κοινότητες της υποκουλτούρας, τις αφίσες και τα ρολά στους τοίχους της πόλης, τα βιβλία μας, τα περιοδικά μας, τις εκδηλώσεις μας. Όλες τους αιχμές μιας «άλλης πολιτικής». Δεν είναι κάποια συνταγή νίκης -είναι που στη συλλογική σκέψη και το δρόμο αποδεικνύουμε ότι ο ταξικός εχθρός δεν είναι παντοδύναμος.

**Το ξέρουν καλά αυτό οι μετανάστριες,
το ξέρουν καλά κι οι τσιγγάνοι.**

editorial

There will be
no peace
Fight back
, then, with
such courage
as you have